

Te goed is ook fout

Teamwerk is een van de sterkste manieren om snel te werken en toch het aantal fouten beperkt te houden. Zo'n high efficiency team hoeft helemaal niet groot te zijn, eigenlijk is een duo een perfecte omvang.

In zo'n duo maakt de een het product en heeft de ander de rol om het product te valideren. Dus de ene maakt een vroege versie van een workshopverslag en de ander test of die versie de goede kant opgaat. Zitten de essentiële stukken erin, worden de hoogtepunten van de workshop aangehaald en is de lijst met openstaande punten compleet. Zo'n eerste versie is beslist niet goed maar is wel erg geschikt voor een initiële validatie. Die validatie is collegiale toetsing. Het is sparren over de inhoud om gezamenlijk te bepalen of de versie voldoende kwaliteit heeft om verder uitgewerkt te worden.

Degenen die ervaring hebben met collegiale toetsing weten wat dat waard is. Het levert, mits goed toegepast, een rijke interactie op die op een positieve wijze leidt tot producten met een zeer kleine hoeveelheid fouten en onvolkomenheden. Als dat lukt, dan doe je het dus goed, zou je denken. Het lijkt allemaal zelfs erg makkelijk te gaan. En dan gaat het soms toch mis.

Stel, je kunt honderd meter op je sloffen lopen in vijf seconden. Dat is erg snel. Niemand kan zo snel. Lachend loop je iedereen eruit en dan durf je ook nog binnen adem te zeggen dat het je allemaal erg meeviel en eigenlijk nauwelijks moeite heeft gekost. Dat is wel stoer, maar niet erg slim.

Stel, je bereidt een reuze belangrijke workshop voor, die per sé goed moet verlopen. Dat betekent dat je extra scherp het voorbereidende gesprek ingaat en erg goed oplet hoe het krachtenspel is tussen opdrachtgever, deelnemers en facilitators. Vanzelfsprekend heb je een collega die de rol van collegiale toetsers op zich neemt en alles wat wordt bedacht

goed bekijkt en met jou bespreekt. Er komt dus een mooie agenda uit. Zo eentje die past in de tijd, goed is afgeregeld op de omstandigheden, de deelnemers, de doelen en de resultaten die moeten worden bereikt. Tevreden stuur je de agenda op. Er was haast bij, dus er zat maar één dagje tussen het voorbereidende gesprek en het opsturen van de agenda. Dat is knap...maar pakt verkeerd uit. De opdrachtgever bekijkt de agenda, ziet dat deze goed is en kan zelfs niet een verbeterpunt bedenken. Dat lijkt mooi, maar dat is het niet. Want nou lijkt een topprestatie op iets dat te gemakkelijk is bereikt. En dan ontstaat twijfel in plaats van bewondering.

Het klinkt vreemd, maar zeer snel een erg goed product opleveren is vaak niet effectief. Veel handiger lijkt het om wat foutjes te laten zitten en wat keuzes aan te bieden die niets veranderen aan de constructie van het voorstel. Je wilt het misschien niet, maar effectief en efficiënt moeten toch echt samengaan. Dan loop je die honderd meter in acht seconden. Is ook snel.

